ONZE TENTOONSTELLING

Openingsrede uitgesproken door de H. Lataire, Directeur-Generaal,

Mijne Heren,

Eens te meer brengen de tijdschriften Het Spoor *en* Le Rail *onze spoormannen-kunstenaars voor het voetlicht van onze eigen installaties. Denkend aan de organisatie van deze nationale tentoonstelling, heb ik mij afgevraagd welke nu eigenlijk de plaats is die wij, in een technische en commerciële gemeenschap als de onze, moeten geven aan een schilder, een beeldhouwer, kortom, aan elke kunstenaar ?*

Iedereen, meen ik, zal volmondig beamen dat het goed is een kunst te beoefenen, al ware het maar om te ontsnappen aan de verderfelijke en toxische verzoekingen die ons omringen en die heel wat slachtoffers maken. Alleen reeds uit oogpunt van het belang van de maatschappij in 't algemeen, is de plaats die we aan de liefhebbers-kunstenaars dienen te geven, gemakkelijk te rechtvaardigen.

Maar die rechtvaardiging is vrij kort, en het is zeer de vraag of ze de betrokkenen bevredigt.

Anderzijds zouden wij, naargelang sommige vooroordelen die wij in mindere of meerdere mate meegekregen hebben, tot de kunstenaars willen zeggen : « Doe ons lachen of wenen, doe ons dromen of denken. Wij zullen u aanvaarden, wij zullen u aanmoedigen voor zover u, gelet op onze eigen gewoonten, smaak of voorkeur, erin geslaagd zult zijn ons te ontroeren, ons uit te dagen. »

Een dergelijke houding ruimt ongetwijfeld een plaats in aan heerlijke emoties en gevoelens, maar dan gaat het veeleer om onze eigen gevoelswereld die wij in de werken van anderen weerspiegeld zouden willen zien.

Ik meen dat wij aan onze kunstenaars een andere plaats moeten geven, een sterke plaats waar ze zich in staat zullen voelen het beste van zichzelf te laten gedijen ; ik meen dat wij hun, met vertrouwen, mogen zeggen : « Breng ons iets dat goed is voor u, in de vorm die u zelf vrijelijk gekozen hebt, een vorm die u ligt, die aan uw eigen veeleisendheid beantwoordt. Wees u zelf. »

Elke deelnemer aan deze tentoonstelling weet dat hij nooit volleerd zal zijn, maar hij weet ook dat hij iets van zichzelf kan uitdrukken ; dat hij een droom, een verlangen, een ogenblik van volheid kan redden, dat hij, zo niet aan het artistieke patrimonium, dan toch aan de staat van schepper deel hebben kan.

Het is een rusteloze staat, die de verveling overwint, maar vele inspanningen vraagt. Hij verrijkt de mens voor zover zijn leven een geheel vormt en hij de ondervinding uit zijn vrijetijd tot zijn beroepsarbeid uitstrekt. Het is inderdaad niet

VAN PLASTISCHE KUNSTEN

Na de officiële opening de HH. Lataire, Directeur-Generaal Crem, Directeur E, de vertegenwoordiger van de Minister van Verkeerswezen, en Arys, Directeur P.S. De HH. Directeurs Bouckaert en Weber woonden eveneens de opening bij.

aenkbaar dat een mens die de volheid van het leven betracht, minder van zichzelf zou vergen tijdens de talrijke uren die hij doorbrengt op het kantoor of in de werkplaats. Trouwens, ook het werk van de spoorman kan een bron van persoonlijke verrijking zijn, op voorwaarde dat men het verricht in een geestesgesteldheid die gevoed wordt door tradities, doch tevens aangepast is aan onze moderne wereld.

De werken die hier tentoongesteld worden, leggen getuigenis af van de resultaten die door enkelen geboekt werden, van de vooruitgang die anderen nog moeten bewerkstelligen. Al die werken, zelfs die welke wij minder geslaagd achten, betekenen een ogenblik uit een bruisend leven dat op het mooie gericht is. Alleen reeds uit dien hoofde verdienen ze alle onze aandacht.

Het is in die geestesgesteldheid, meen ik, dat wij onze artiesten moeten onthalen, en het verheugt mij derhalve dat de tijdschriften Het Spoor *en* Le Rail *hun tentoonstelling georganiseerd hebben in deze lokalen welke, straks en morgen, voor duizenden bezoekers zullen openstaan.*

Ik denk eveneens aan de spoormannen die uit alle hoeken van het land naar hier zullen komen om te zien wat hun collega's gepresteerd hebben ; aan de reizigers die, alvorens op de trein te stappen die hen naar huis brengt, een ommetje zullen maken om even bij die kleuren en die vormen te verwijlen.

Allen koesteren zij in hun diepste binnenste dromen van schoonheid en van vervolmaking. Sommige van die dromen worden vergeten of bedolven onder een hoop zorgen ; andere slagen er niet in gestalte te krijgen en zoeken een uitdrukkingsmiddel. Het is mijn vurigste wens dat een zo groot mogelijk aantal van deze dromen hier beelden vinden die aan hun wezen beantwoorden en dat iedere bezoeker, dank zij één van de tentoongestelde werken, een eigen beeld zou kunnen scheppen en meedragen, dat, al ware het maar een ogenblik, een leemte in zijn leven vullen zou.

Ook de toeschouwer kan artiest zijn en in zijn verbeelding een harmonie projecteren waarvan hij gedroomd had en die, dank zij het werk van een ander, weer opduikt.

Mijne Heren,

Ik dank u voor de belangstelling die u de artiesten van de grote spoorwegfamilie toedraagt en ik ben gelukkig deze tentoonstelling te openen, want het is steeds een verheugende gebeurtenis mannen en vrouwen voor te stellen die zich willen ontplooien en wier werken anderen kunnen helpen om die ontplooiing te bewerkstelligen.

Op het ogenblik dat wij onze kopij voor dit nummer aan onze drukker afgeven, is onze tentoonstelling nog open. Een steeds groeiend publiek bewondert er, met veel belangstelling, de 440 werken welke 114 rechthebbenden van onze K.S.W. tentoonstellen. In een volgend nummer spreken wij

nog wel over deze gebeurtenis, maar wij wensen nu reeds allen te bedanken die door hun bezoek en hun aankopen onze artiesten aangemoedigd hebben. Wij danken eveneens onze collega's van de directie en van de groepen die ons bij het organiseren van deze tentoonstelling geholpen hebben.

